

Sygn. akt IV KK 194/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
w sprawie **B. M.**,
skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 w zw. art. 197 § 2 z art. 64 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2016 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 10 grudnia 2015 r.
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.
z dnia 15 września 2015 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego B. M. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt III K .../14 Sąd Okręgowy w B. uznał B. M. za winnego dokonania przestępstwa z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go m.in. na karę 6 lat pozbawienia wolności określając, na podstawie art. 62 k.k., że skazany powinien ją odbywać we zakładzie karnym typu zamkniętego dla recydywistów penitencjarnych w systemie terapeutycznym dla skazanych za przestępstwa popełnione w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego, ale Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa .../15, wyrok ten utrzymał w mocy.

Od wspomnianego wyroku Sądu Apelacyjnego kasację wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył go w całości zarzucając mu rażące naruszenie przepisów prawa, a to art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niewskazanie czym kierował się Sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne, a przejawiające się w :

- I. Ograniczeniu się do zdawkowo opisu stanowiska przy ocenie rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny zeznań B., J. i D. S., który pomija liczne okoliczności podnoszone w tym zakresie przez apelację.
- II. Nie odniesieniu się do kierowanego pod adresem Sądu pierwszej instancji zarzutu wybiórczego opisu miejsca zamieszkania matki S. M., co miało istotny wpływ na ocenę zeznań tego świadka.
- III. Nie odniesieniu się w zakresie oceny Sądu pierwszej instancji okoliczności nierozpoznania przez pokrzywdzoną wizerunku oskarżonego na części fotografii, w sytuacji w której wskazano, iż do rozpoznania mogło dojść w wyniku nieświadomej sugestii.

Podnosząc takie zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, nie wskazując przy tym sądu, który miał by to ponowne rozpoznanie przeprowadzić.

W pisemnej odpowiedzi na tą kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w K. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co pozwoliło rozpoznać ją w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Podniesiony w niej zarzut nawet formalnie nie spełnia wymogów zarzutu kasacyjnego określonych w przepisie art. 523 § 1 k.p.k., który stanowi wszak, iż podstawą kasacji, obok uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., może być tylko „inne rażące naruszenie prawa”, ale nie każde, bo tylko takie, które „mogło mieć rażący wpływ na treść zaskarżonego wyroku”. Oznacza to, że dla uznania skuteczności tego rodzaju zarzutu kasacji niezbędne jest wykazanie przez skarżącego obydwu jego elementów, tj. „rażącego” naruszenia prawa i możliwości

„istotnego” wpływu tego uchybienia na treść zaskarżonego kasacją orzeczenia. Tymczasem w rozpatrywanym przypadku skarżący zarzucił tylko rażące naruszenie prawa, które sam (nawet tylko formalnie) nie zakwalifikował jako skutkujące owymi wymaganymi konsekwencjami procesowymi. Już samo to wystarczyło do uznania oczywistej bezzasadności tej kasacji. Jest to niewątpliwe w sytuacji w której to na skarżącym ciąży obowiązek wskazania na czym polega zarzucane uchybienie (art. 526 § 1 k.p.k.), a sąd kasacyjny – co do zasady – rozpoznaje kasację (tylko) w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów. W niniejszej sprawie to wadliwe (z punktu widzenia obowiązujących wymogów) wskazanie przez skarżącego zarzutu jest tym bardziej doniosłe, skoro wytknął on Sądowi Odwoławczemu jedynie naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. Niezależnie od (odnotowanych w piśmiennictwie i orzecznictwie) poglądów o tym, że wspomniany przepis nie może stanowić samoistnej podstawy kasacyjnej, gdyż określa wymogi dotyczące sposobu sporządzenia przez sąd odwoławczy uzasadnienia wyroku tego sądu, a więc dotyczy czynności procesowej dokonywanej już po wydaniu przez ten sąd wyroku i przez to nie mogącej mieć samoistnego wpływu na jego treść, zauważyć należy, iż taki sposób redakcji zarzutu przez skarżącego powoduje, że w ogóle nie można odtworzyć w czym Autor kasacji ten wpływ jednak (skoro taki zarzut w ogóle sformułował) upatrywał.

Niezależnie od powyższych stwierdzeń w istocie pozwalających – jak to zauważono – uznać oczywistą bezzasadność kasacji obrońcy skazanego odnotować tylko wypada całkowitą merytoryczną nie trafność zaprezentowanych w niej twierdzeń.

W szczególności:

- nie jest prawdą, iż Sąd Apelacyjny w ogóle uchybił wymogom art. 457 § 3 k.p.k. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku dokonana w kontekście treści wniesionej przez obrońcę oskarżonego apelacji świadczy o tym, że Sąd ten dopełnił wskazanych w tym przepisie wymogów. Podał wszak dlaczego taki wyrok wydał i dlaczego wnioski oraz zarzuty wspomnianej apelacji uznał za bezzasadne;
- uzasadnienie zaskarżonego wyroku dowodzi też tego, iż Sąd Apelacyjny rzetelnie, bo bardzo wnikliwie dokonał kontroli instancyjnej wyroku Sądu

pierwszej instancji. W swoich rozważaniach odniósł się do wszystkich istotnych kwestii, w tym również do dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań S. M. i B. S., J. S. i D. S. (por. s. 6 – 8 uzasadnienia);

- trudne warunki lokalowe w domu S. nie były – wbrew twierdzeniom kasacji – okolicznością, która „zaważyła na przyjęciu, iż zeznania S. M. o pobycie jej syna u niej w domu w czasie popełnienia przestępstwa są niewiarygodne ” (s. 3 kasacji). Przekonuje o tym już sama uważna lektura zarówno uzasadnienia Sądu Okręgowego (s. 1 – 14), jak też uzasadnienia Sądu Apelacyjnego (s. 6 – 8);
- nie jest też prawdą, iż Sąd Apelacyjny nie odniósł się do kwestii związanych z rozpoznawaniem wizerunku skazanego przez pokrzywdzoną. Uczynił to bowiem w sposób bardzo rzetelny (por. s. 4 – 6 uzasadnienia).

Mając na względzie powyższe okoliczności należało oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną.

Zważywszy na ustaloną w toku postępowania sytuację majątkową skazanego należało – mocą art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. – zwolnić go od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Z tych to względów orzeczono jak wyżej.

eb